

[Lone Dybkjær]

Poul Nødgaard havde med sig selv. Den var så selvmodsigende, at jeg vil lade være at blande mig i den. Hoved og hale i argumentationen oplevede jeg i hvert fald ikke der var.

Jeg vil sige til hr. Gade – og det bliver formentlig en af de sidste bemærkninger om miljøet her – at det er jo rigtigt, hr. Gade, at vi ikke har været med, Det Radikale Venstre har ikke været med til at forhandle Traktaten ved forhandlingsbordet. Men jeg bliver nødt til at understrege over for hr. Gade, at det har hr. Gade mig bekendt heller ikke, og derfor kan man sige, at i den sammenhæng er vi lige.

Når jeg tillader mig at fremhæve noget i forbindelse med miljøparagrafferne, er det, fordi jeg i et par år har haft lejlighed til at deltage i Ministerrådssamarbejdet netop på miljøområdet. Det er det, der får mig til at sige, at jeg tror ikke, det vil være muligt at genforhandle miljøparagrafferne med et bedre resultat end det, der foreligger i dag. Hr. Gade og hr. Holger K. Nielsen kan være uenig med mig i det, jeg siger, men jeg har trods alt nogle erfaringer fra arbejdet i Ministerrådet, og det er det, der får mig til at tro, det ikke vil være muligt ved en genforhandling at få nogle stærkere paragrafer.

Det er ikke sådan, at Danmark har stået alene om det her, vi ved jo udmærket godt, at Tyskland og Holland også har presset på. Men jeg bliver nødt til at sige, at der altså er lande i Europa, for hvem miljøet er en noget fjern ting endnu. Det handler naturligvis bl.a. om Spanien, og derfor er det ganske meget, at vi overhovedet har fået Spanien trukket med til nogle flertalsafgørelser på en lang række af miljøparagraffernes område, for det stiller også krav til Spanien med de flertalsafgørelser på minimumsdirektiverne. Hidtil har Spanien kunnet blokere, for nu at nævne et af de lande, der blokerer. Der har også været andre, der har blokeret. Det er et led i nogle kompromiser, hvor Spanien bl.a. får tilbuddet økonomisk bistand, der gør, at Spanien nu kan gå med til nogle flertalsafgørelser på dette område.

Men jeg tror, det er helt illusorisk at mene, at vi kan sprænge flertalsafgørelser, når det drejer sig om afgiftsområdet. Det kan vi kun komme til i næste fase.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal sige til indledning, at jeg taler på

vegne af flertallet i min gruppe. Hr. Glønborg vil efterfølgende redegøre for sin stillingtagen.

For godt en menneskealder siden var Europa blødende, Anden Verdenskrig havde totalt ødelagt hjem efter hjem. Da var der fremsynede politikere, som sagde: Hvordan kan vi knytte de tidligere dødsfjender sammen i et forpligtende samarbejde for at undgå en ny masseødelæggende krig. Det var disse fremsynede mennesker, som skabte EF.

Det, vi skal tage stilling til, er, om det, der begyndte for en menneskealder siden, fortsat skal udbygges i fredens tjeneste, og der er et afsnit, jeg gerne vil understrege, som er nyt i Maastrichtteksten – det er under det udenrigspolitiske samarbejde – hvor det siges, at man vil bevare freden og styrke den internationale sikkerhed i overensstemmelse med FN-Pagten og CSCE-principperne, fremme det internationale samarbejde samt udvikle og befæste demokratiet og retsstatsprincippet i respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

Her er en målsætning at arbejde for, her er efter min mening en klar forbedring i forhold til den gældende Romtraktat, og det er dette overordnede politiske motiv, som jeg mener bør være bærende, når vi skal stemme den 2. juni, og som jeg synes taler stærkt for, at man stemmer ja til at knytte de demokratiske lande sammen i et tæt, forpligtende samarbejde, så vi ikke en gang til ødelægger hinanden i en forfærdelig krig. Dette fredsaspekt mener jeg ikke kan komme stærkt nok frem.

Så er der en række områder, hvor vi får et bedre EF gennem det, der er lagt frem. Miljøområdet har været inde flere gange, og man kan drøfte frem og tilbage, om det er godt nok, og man kan altid sige, at denne eller hin paragraf burde have været lidt bedre, men det er jo en kendsgerning, at stemmer man nej, betyder det, at man svigter miljøet.

Ser vi tilsvarende på den sociale dimension, ved vi, at med EF-pakken fik vi startskuddet til det indre marked, som giver kapitalen stor frihed. Frygten var jo, at virksomhederne ville pendle mellem de områder, hvor arbejdstagerne var villige til at gøre det ringeste og farligste arbejde til den dårligste betaling. Derfor er det meget væsentligt, at vi med EF-unionen til gavn for lønmodtagerne får den sociale dimension, som betyder traktatfæstelse af en lang